

Ma: az Aida idei búcsúelőadása

A szabadtéri játékok színpadán idén ma tartják meg az Aida búcsúelőadását. A játéknaptárban ezen kívül már csak Az ember tragédiája szerepel, annak augusztus 19-i és 20-i előadása.

Képzünk az Aida két főszereplője: Margaret Tynes és Zenaida Pally a második felvonás első képében.

Nemzetközi „randevú”

Szeged a szabadtéri játékok idején a legkülönbözőbb országok közéleti embereinek, művészeinek és egyszerű állampolgárainak találkozó helye. Távoli kontinensek lakói „randevúznak” itt egymással. Tanúi voltunk már, hogy vietnámi miniszterhelyettes is megérkezett Szegeden a demokratikus Németország egyik miniszterhelyettesével, jüdoszláv karmester találkozózt leningrádi operai rendezővel, indiai újságíró dél-amerikai békeharcosokkal, francia pedagógus német turistákkal, afrikai író osztrák karikatúristával... S mindezekkel a vendégekkel kapcsolatba kerültünk mi, magyarok, pontosabban szegediek is: a város vezetői, művészeink, de üzemi munkások és termelőszövetkezeti tagok is, minthogy vendégeink sok mindent akartak látni, s mi készségesen elkalauzoltuk őket báhóvá.

Barátokat keresnek

Most, a hét végén ismét érdekes nemzetközi találkozó színhelye volt Szeged. Moszkvából, a béke-világkongresszusról hazautazóban, az Országos Béketanács és a Hazafias Népfrent. vendégeként Szegedre is ellátogatott Elizabeth Rawot színésznő, valamint két nyugatnémet békeharcos, s minden vágyuk az volt e vendégeknek, hogy találkozhassanak a Szegeden vendégszereplő külföldi énekesekkel és szegedi partnerekkel, minthogy az Aida művészi élménye után egyrészt személyesen szerettek volna gratulálni, másrészt barátokat keresnek személyükben is a békeharcnak, melyért ők maguk oly sok áldozatot hoztak hazájukban.

Tari János, a szabadtéri játékok igazgatója fogadta hivatalában a vendégeket. A tanácskozási asztalt körülültek a művészek, megismerkedtek és mindjárt találtak közös témát. Mi leginkább Margaret Tynes és Elizabeth Rawot beszélgetését kísértük figyelemmel, s ennek az volt a sajtósága oka, hogy Rawot a Dél-Afrikai Unió állampolgára, amely állam kormányza a fajüldözés fenntartásával és szélsőséges alkalmazásával vált hírhedtté az egész világban, Tynes pedig közismerten és bevallottan néger, helyesebben egy néger férfi és egy fehér nő házasságából született.

Egyetértő mosolygással

A két művésznő a harmadik-negyedik mondat után már rendkívül barátságosan társalgott egymással — egyetértő mosolya bújkált arcukon. Egymásra találtak, mert Rawot nem a hivatalos Dél-Afrikai Unió művésze, hanem rendkívül szenvedélyes

harcosa a faji egyenlőség eszméjének, mind hazájában és városában, Johannesburgban, mind külföldön. A moszkvai béke-világkongresszuson az egyik legszenvélyesebb föl-szóalást tőle hallották a kongresszus résztvevői, s e felszólalásban rendkívül szigorúan ítélkezett a Dél-Afrikai Unió kormányának politikájára fölött.

Milyen jól esett ezt hallani Margaret Tynesnak, a művésznő és az embernek egy fehérbőrű művésztársától! Milyen meghatódottság futott végig az arcán, mikor megtudta azt is, hogy Elizabeth Rawot férje ugyanazért az ügyért tölti hosszú börtönbüntetését otthon, amit felesége képviselt Moszkvában, a kongresszuson!

Lehet, hogy soha nem találkoznak többé, de az bizonyos, hogy kitörölhetetlen nyomot hagytak egymás életében, s ezt a találkozást, ezt a lelkesítő mozzanatot Szegednek köszönhetik, ahol igazán otthon érezhették magukat és nem kellett sugdolóznuk igaz ügyről.

Nincsenek szavak...

Elizabeth Rawot, mint művész, bizonyára a legigényesebb nézőnő is szigorúbban ítél, amikor színházról, művészeti produkcióról van szó. Az Aida előadásáról mégis így nyilatkozott: — Ragyogó, fenséges előadás volt! Egyszerűen nincsenek szavak ennek az élménynek a kifejezésére. Kifűző összehang, fegyelm jellemző az egész előadás minden részletét. Nekem úgy tűnt, mintha hónapok munkája sűrűsödött volna ebben az előadásban, ezért nagy volt a meglepetésem, amikor megtudtam, hogy sokkal rövidebb idő alatt készültek fel az Aida-ra.

— A tömegjelenetek és a szólisták játékaiknak összhangja igen magas fokú, s itt Szegeden is meggyőződtem annak az elvnek a tarthatatlanságáról, amely szerint a tömegjelenetek háttérbe szorítják az egyéni szereplőket. Nincs igazuk, akik erre esküsznek. A tömegek szerepeltetésétől nem szabad félni a produkciót, hiszen éppen itt kap különös színt és jelentőséget az egyéni tehetség.

— Ez az előadás pártját ritkítja az egész világban. Klasszikus műveket sehol nem adnak elő ilyen környezetben, ilyen pazar pompával. Ez nagyon szép és bátor vállalkozás Szegedtől, s végtelenül boldog vagyok, hogy tanúja lehettem.

A tanácsteremben

A művészek később megtekintették a tanácsoló nagy tanácstermet és helyet foglaltak az elnökségi asztalnál.

Élénken érdeklődtek a városi tanács testületének működése, megválasztása és szerepe iránt, és el-elcsodálkoztak, mikor választ kaptak. A közéleti, az állami demokrácia olyan fokával ismerkedhet meg a tanács vezetőinek ismertetéséből és a tanács működésének gyakorlatából, amilyenre gondolni sem mertek. Egyikük sem fogalmazta meg, de látszott arcukon a csodálkozás: más fogalmaik lehettek a »vasfüggöny mögötti« demokráciáról.

— Itt szavazzák meg a szabadtéri játékok költségvetését is — tájékoztatta őket Tari János, mire egyikük szellemesen megjegyezte: — Nincs az a pénz, amit ez a mostani »művész-elnökség« meg ne szavazna erre az intézményre!

— Valamikor itt hajdúk álltak az elnökségi tagok mögött — hangzott az újabb tájékoztatás —, de ezeket a régi formákat is elhagytuk, hiszen a tanács a dolgozó emberek testülete.

— Jól tették! Így jó ez! — lelkesedett Luigi Ottolini.

Meleg kézzorításokkal búcsúztak egymástól és a városi tanács vezetőitől a vendégek, s mindannyian siettek elmondani, hogy Magyarországon igazán otthon érzik magukat, igazán kellemes és vonzó az a társadalom, amelyet itt építenek maguknak az emberek.

VERDI:

AIDA

Opera 4 felvonásban

Szövegét Ghislanzoni írta

Vezényel: Vaszy Viktor érdemes művész	Rendezte: Mikó András
A király — — — — —	Sinkó György
Amneris, a lánya — — — — —	Zenaida Pally, a Bukaresti Operabáz művésze
Radames — — — — —	Luigi Ottolini, a Milánói Scala vendég- művésze
Aida — — — — —	Margaret Tynes, a Milánói Scala vendég- művésze
Amonasro — — — — —	Svéd Sándor Kossuth-díjas, kiváló művész
Ramfis, főpap — — — — —	Szalma Ferenc
Főpapnő — — — — —	Turján Vilma
Hírhozó — — — — —	Sebestyén Sándor

Közreműködnek:

a Szegedi Nemzeti Színház ének-, tánc-, és zenekara, a Szegedi Zenebarátok Kórusa, a Magyar Állami Operabáz ének- és balettkarának tagjai

Díszlettervező:
Varga Mátyas
Kossuth-díjas, érdemes művész

A táncokat tervezte és betanította: Barkóczy Sándor
Karigazgató:
Szalay Miklós

Az előadás este 8 órakor kezdődik

ABSZOLÚT KÖZÖNSÉGSIKER

A Magyar Állami Népi Együttes szabadtéri vendégszerepléséről

Világjáró népi együttesünk az utolsó esztendőben nagyon keveset szerepelt hazánk határain belül, annyira lekötötték a külföldi meghívások és szerződés. Megjárta egy év alatt Nyugat-Európa több országát, majd Helsinkit, de sikereinek és reprezentatív műsorának leginkább csak a híre jutott el a magyar közönséghez. E hír viszont igen-igen felcsigázta az érdeklődést, és erőteljesen tört fel a közönség igénye: itthon is »vendégszerepljen« már a Magyar Állami Népi Együttes. A szabadtéri játékok igazgatósága, a játékok bizonyos magyar jellegének őrzése mellett, a közönség igényére vette programba az együttes műsorát. Egy szegedi fellépés ugyanis hat-hét színházi előadást képes »pótolni«, ami azt jelenti, hogy Szegeden egyszerre az egész országnak játszhat a kiváló együttes.

Annak ellenére, hogy hétköznapra tűzték ki az előadást, a hatalmas tribün zsúfolásig megtelt, az együttes pedig már az első percekben meghódította, magával ragadta a népes nézősereget. Híres műsorzáma, a Kodály zenéjére koreografált Kállai-kettős eleve hangulatot teremtett, ami a továbbiakban csak fokozódott, egészen az Ecséri lakodalmas, mint zárószám többszöri ismételtetéséig. Közben nem is volt visszaesés, inkább kisebb-nagyobb csúcspontok emelkedtek ki olyan műsorok, mint a Leánytánc, a Cigánytánc és a Botos tánc. Ebből a felsorolásból már kitűnik, hogy elsősorban a táncoké a siker országlásza, amely a tökéletes koreográfiát tökéletesen, sőt egyöntetű bravúrral követte. Rendkívül képzett táncosai vannak az együttesnek, s minden műsor számuk csiszolt, részleteik tökéletesen begyakorolt, igen hatásos. Ezek a jelzők érvényesek a zenekarra és az énekkarra is, azaz az együttes egészére, amit a közös műsorok építgázolnak, mint az önálló fellépések. A zenekar temperamentumos előadástípusa és pazar összjátéka éppúgy lenyűgöző, mint a kórus nemes hanganyaga és éneklési kultúrája.

Mindebből

következik, hogy az abszolút közönségsiker teljesen megérdemelt volt. Az együttes a maga nemében páratlan, műsora érdekes és változatos, gondosan felépített és méltán reprezentálja a magyar népi ének- és táncművészetet. Hogy mégis akad bizonyos hiányérzetünk az előadás után, annak objektív okai vannak. Az együttest nem érheti kritika azért,

mert minden igyekezete ellenére sem tudja kihasználni azokat a lehetőségeket, amelyeket ez a színpad nyújt. Az idő mindaddig kevés volt arra, hogy megteremtsenek legalább nyárra olyan összevont együttest, amely ki tudja tölteni az itteni hatalmas méreteket. Rábai Miklós koreográfus már utalt arra lapunknak adott interjújában, hogy az együttes a maga erejéből képtelen megbirkózni olyan nagy tömegeket mozgó népi táncjátékkal, amely méltán sorakozna föl a többi előadások mellé, de a törekvés, az elgondolás már él. Lehetséges, hogy egy esztendő alatt a népi művészet itt bemutatásra kerülő darabja kivételben és tömeghatásban, látványosságban is utóéri a többi produkciót a szegedi szabadtéri színpadon. Ennek szükségességéről ugyanis minden elismerés, a nagy siker mellett is fontos beszélni a jövő szempontjából. Bármilyen magas színvonalat képviseljen ugyanis a 32 tagú tánc-

kar, a negyven tagú énekkar és a harmincnégy létszámú zenekar — legfeljebb közös számaival tudja megközelíteni a nagy színpad tömegégyeit, azaz akkor, amikor a teljes együttes színpadon van.

A tanulság

a jövőre szól s hisszük, hogy mindenképpen megízlelendő, mert Szeged olyan lehetőséget ad a népi művészetnek is, mint semmilyen más színházi fórum hazánkban. S ezzel élni kell, éppen a népi művészet teljesebb virágzása, még nagyobb becsülete és népszerűsége érdekében. A Magyar Állami Népi Együttes, mely önmagában is nagyszerű együttes, váza, gerince lehetne a továbbiakban egy nagy, két-három- vagy négyszáz tagú együttesnek (beleértve ebbe más, neves budapesti népi együtteseket), amely a legnagyobb feladatokat is képes lenne a színpad követelményei és sajátosságai szerint megoldani.

Sz. S. I.

Visszhang

Nagy pástortűzet rak a nyári éjszakákra a Tisza-parton ezekben a hetekben a dráma, az opera, a balett. Hétezer ülik körül, hétezer hallgatják merengőn a színpad feől meghittan patakzó meséket s nézik a tűz játékait. Hatalmas méretei ellenére is bensőséges a dóm előtti térség: szinte gyöngyöden ölelik körül az egyetem égetett színe színi falai s úgy szorítják, mintha egy kamaraszínház nézőterét fogadnák maguk közé. Hétezer fölül száma ellenére is családias a közönség tömege: egybefoglalja a közös élmény, intímen összekötik a csillagos este hangulata.

(Magyar Nemzet)

»Szeged híres város...« — így mondja a nóta, ezt haragadják a fanfárok, amikor a Dóm téren esténként elsőtől a nézőtér és a hétezeröt-száz néző feszülten figyel a Dóm előtti óriás színpadra. Valóban híres a város, sok benne a látnivaló, az idegenforgalmi érdekesség és a város vezetői igyekeztek is kedvükbe járnai a vendégeknek. A szabadtéri játékok műsorán túl olyan programot állítottak össze a játékok idejére, hogy szegény látogató nem tud választani és olyan érzéssel jön el Szegedről, mint aki valamit elmulasztott, mert nem lehetett része mindennek, amit

a város szórakozásban, látványosságban kínált. Gyönyörködhetett a Dóm 96 méter magas tornyából a nagyszerű kilátásban, igen szép orgonakoncerteket hallgathatott a Dómban, természetesen hallgathatott rendszeresen, emlékeztetőbe véshte a csodás zenélőórát, részt vehetett a városnéző autóbusszúton, sétahajózáson, a város környékét ismertető kirándulásokon. Szabadtéri filmvetítésen ismerkedhetett a várossal, strandolhatott a Tisza partján, akár a homokos strandon, akár az úszóházakban, képzőművészeti, fotóművészeti, iparművészeti és egyéb kiállításokat szemlélhetett, sőt, még őszibarackkiállítás is láthatott egy ideig, de annak kiállítási anyagát, a szó szoros értelmében, elég hamar megették.

Bábszínház szórakoztatta a kicsinyeket és nagyokat, dívatbemutatók, sportversenyek sora, a Szegedi Nemzeti Színházban tartott több előadás várta az idegeneket, illetve a vendégeket ebben a szép városban. És még mindig nem soroltunk fel mindent, amit a látogató a szabadtéri játékokon kívül látni szeretett volna.

Szeged minden alkalommal jobban tetszik, mindig megfog varázsával, mindig nyújt valami újat, szépet, elgondolkoztat.

(Északmagyarország)

Zenaida Pally üdvözlőlevele lapunk olvasóinak

Joate admiratie mea citatorilor siarului. Del magyarsag
Zenaida Pally

A Szegeden vendégszereplő kiváló román énekesnő, Zenaida Pally, midőn lapunk munkatársa beszélgetett vele írásos üdvözlést

nyújtott át szerkesztőségünknek. Az üdvözlőlevelet faxszimulében közlünk, a Dél-Magyarország olvasóit köszönti szegedi vendégszereplése alkalmából.